

KRVAVÉ POHRANIČÍ

Zima v Thonnierice

Vladimír Šlechta

Zima v Tonnerice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Vladimír Šlechta

Zima v Tonnerice – e-kniha

Copyright © Robert Pilch – Brokilon, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

ZIMA V THONNIERICE

Copyright © 2018 by Vladimír Šlechta

Cover © 2018 by Tomáš Flak

Maps © 2018 by Ladislav Hrdina

Czech Edition © 2018 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-745-6398-0 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-745-6399-7 (ePDF)

ISBN 978-80-745-6400-0 (ePUB)

ISBN 978-80-745-6401-7 (Mobi)

Vladimír Šlechta

Zima
v Thonnierice

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2018

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Šílený les *

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Zima v Thonnierice

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Lovci přízraků

Já, Gowery

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

Na úvod

Román *Zima v Thonnierice* je samostatná a ukončená kniha. Zároveň navazuje na předcházející knihy z cyklu *Pohraničí*, především na román *Kukaččí mláďata*.

Zima v Thonnierice je, domnívám se, čitelná a srozumitelná i bez znalosti předcházejících knih. Můžete si ji vybrat z cyklu *Pohraničí* jako první, a nebudete mít potíže (alespoň doufám) pochopit děj, pozadí příběhu a motivaci postav. Aby však kniha fungovala jako „samostatně čitelná“, musel jsem na různých místech shrnout a připomenout, co se stalo v minulých příbězích. To je, myslím, dobré i pro čtenáře, kteří předcházející knihy četli už před několika lety a úplně přesně si nevybavují všechny dějové zákruty. Zároveň to však znamená spoustu spoilerů, především vzhledem ke *Kukaččím mláďatům*. S tím se ovšem nedalo nic dělat.

Autor

Postavy z předchozích knih:

Kukaččí mláďata

Ziliana, zvaná Zirri (17 let): potomek z úřednické rodiny. Matka: Zilke. Deklarovaný otec: Joachim Oberfalzer, úředník na thonnierické radnici. Zirri má zrzavé vlasy, je střední výšky, pohledná, velice chytrá. Zajímá se o matematiku, v dřívějších dobách si přivydělávala v mechanické dílně mistra Branvicka jako zručná mechanička.

Coelin (17 let): potomek z aristokratické rodiny. Matka: Simonetta (proslulá thonnierická krasavice), v současné době po smrti. Deklarovaný otec: emeritní soudce Joel Grabmüller, v současné době po smrti. Coelin je menší postavy, pohledný, v obličeji se velice podobá Zirri a oba jsou stejně vysokí. Má světlé vlasy a neurčitě elfský vzhled (část elfské krve zdědil i po matce). Před thonnierickou

občanskou válkou sloužil jako důstojník a velitel vojáků (bez určené hodnosti a bez nároku na žold).

Thornel (17 let): potomek z rodiny velitele thonnierické městské gardy, vnuk rektora Vysokého učení. Matka: Eleonora, v současné době po smrti. Deklarovaný otec: Bertram Schank, bývalý velitel městské gardy, v současné době po smrti.

Thornel je vysoký a ramenatý, má dlouhé hnědé vlasy. V dětství navštěvoval školu pro děti z bohatých rodin, kde se seznámil a spřátelil s Coelinem. Později vypomáhal v městské gardě a účastnil se výcviku gardistů. V patnácti letech vyrostl do plné výšky, což posílilo jeho sebevědomí. Tou dobou začal navštěvovat večerní (a tedy zlevněné) kurzy organizované Vysokým učením a vzdělával se. Na kurzu nižšího účetnictví se seznámil a spřátelil se Zirri. Zároveň se seznamoval s vlivnými lidmi a přivydělával si činnostmi, které sice nebyly nelegální, ale rozhodně by se nedaly nazvat poctivou prací.

Wenzl Chicker (17 let): potomek z kupecké rodiny. Matka: Jerena. Deklarovaný otec: koncesovaný kupec Zaquilian Chicker.

Danny + Ju

Daniel Meis-Arkast la Barro (16 let): korunovaný král Arkastie a dědic titulu vévoda z Barro. Matka: Sylvia Viktorina, regentka vévodství Barro. Otec: proslulý učenec Rônard, bratr jednoho z předchozích arkastských králů, v současné době po smrti.

Justýna Karni (16 let): dcera nekromanta. V osmi letech byla naverbována do komanda, které mělo Daniela zavraždit. V určité chvíli změnila strany a od té doby je Danielovou společnicí i jakousi osobní strážkyní.

Dobrodruzi ze starých časů

Thompson (necelých 60 let): půlelf, skutečný otec „kukaččích mláďat“. Býval profesorem na Vysokém učení a lékařem v Thonnierice. Po pogromu na ne-lidské rasy z Thonnieriky uprchl. Získal proslulost jako velitel komanda v Pohraničí, později se stal jedním z velitelů ve válce o Gordonovu zemi. V současnosti není známé místo jeho pobytu ani to, zda je stále naživu.

Rufus, přezdíváný Šídlo (40–50 let): žoldák, dobrodruh, občasný Thompsonův spojenec.

Sylvia Viktorina (43 let): Danielova matka, v současnosti regentka vévodství Barro. Krátce byla členkou Thompsonova komanda, později se na několik let stala Thompsonovou milenkou. Regentkou se stala neplánovaně – po smrti svého otce, vévody Ferdinanda la Barro, a obou starších sester (všichni zemřeli v čase morové epidemie). Dvojnásobná vdova. Její první manžel, čaroděj Rônard, padl v bitvě s Temným mágem. Druhý manžel, císařský vyslanec Johan Glasser org Rigo, zahynul na samém začátku thonnierické občanské války.

Veteráni z války o Gordonovu zemi

Kapitán Ruderick Atwod Hars (asi 70 let): voják z vévodství Barro. V mládí válčil s elfy z povodí Vickey. Bojoval v posledních dvou válkách mezi Arkastii a vévodstvím Barro. Během tažení v Gordonově zemi byl jedním z velitelů. Po skončení thonnierické občanské války byl jmenován vrchním velitelem arkastských vojenských sil.

Hewig (něco přes 100 let, což odpovídá lidskému věku 40–50 let): elfka od řeky Vickea. Kdysi dávno byla velitelkou nepřátelských elfů a protivnicí kapitána Harse. Později

se stala jeho přítelkyní a milenkou. Pod Thompsonovým velením se zúčastnila války v Gordonově zemi.

Čeveris (zhruba 40 let): voják z Arkastie. V sedmnácti letech byl naverbován do poslední války s vévodstvím Barro a získal přezdívku Kluk. Prodělal válku s elfy z lesa Izironk. Jako řadový voják se zúčastnil tažení v Gordonově zemi. Později se stal členem zvláštního oddílu, dislokováného v Thonnierice. Jako jediný z tohoto oddílu přežil občanskou válku.

Vojáci z Thonnieriky

Kapitán Uchraan, řečený Ucháč (zhruba 50 let): bojoval v poslední válce mezi Arkastií a vévodstvím Barro v hodnosti kapitána. Jeho oddíl byl zaskočen jednotkou kapitána Harse a poražen na hlavu. Kapitán Hars projevil velkomyslnost, mužům kapitána Uchraana daroval život a zraněným zajistil péči léčitelů. Od té doby se datuje jejich přátelství. Při reorganizaci arkastských ozbrojených sil dostal kapitán Uchraan nabídku: buď odejde do výslužby, ale bez nároku na výsluhu, nebo může zůstat ve službě, ale v hodnosti setníka a s výrazně nižším žoldem. Vybral si to druhé. Za zásluhy v občanské válce byl znovu povýšen na kapitána.

Bailen a Torse (oba zhruba 40 let): vojáci, většinu služby strávili v Pohraničí. Později byli převeleni do Thonnieriky, kde zhruba rok sloužili pod Coelinovým velením.

Prolog:

Velké plány

(rok 178 letopočtu Hraničních zemí, jaro)

Na severní hranici vévodství Barro, v kopcovité krajině mezi Likariem a Vickeou, vznikalo Nové Pohraničí. Lidé přicházeli nejen do Šťastné Náhody, ale pátrali po dalších ztracených městech. Pátrali a nacházeli. Brzy byla objevena a osídlena místa nazvaná Praehert, Čunikov, Bílá Voda a Krínyis.

Roger Schnirega: Cesta do Šťastné Náhody

01

V téhle části města už byl Thornel několikrát, ale stejně se tu zase ztratil. Zastavil se na rohu a rozhlížel se, jestli neuvidí nějaké povědomé průčelí nebo vývěsní štít. Nic

takového tady však nebylo, jen omšelé domy bez poznávacích znaků a domovních znamení.

Na prastarém dláždění se táhly pásy trávy, která byla teď na jaře neuvěřitelně svěží. Lehký vánek sem přinášel poryvy vůní, protože kvetoucí keře v Akademickém parku odsud nebyly zase tak daleko. Nikde ani živáčka, aby se zeptal na cestu.

Začal uvažovat o tom, že se vrátí zpátky k budovám Vysokého učení a zkusí to znovu. Nechtěl to však vzdát a popošel ještě pár kroků. A náhle podle starého odstavebného dvoukoláku a dalších drobností poznal, že už je skoro na místě.

Zahnul za roh, pak ještě za jeden. Ocítl se ve slepé ulici. Na stěně chátrajícího domu uviděl nápis:

P. T. LATIMER, diplomovaný právník
Právní rady ve věcech majetkového,
rodinného i trestního práva.

Pracovní doba: 9-té zvonění ranní
až 5-té zvonění odpolední

VSTUPTE!

Před vchodovými dveřmi přešlapoval obtloustlý mladík jen o trochu starší než Thornel, přezdíváný Očko. S Thornelem se znali z večerních kurzů základů práva.

Thornel došel až k němu, vysekl mu ledabylý vojenský pozdrav. „Tebe taky pozvali? Co tady postáváš? Píšou tam, abysme šli dovnitř. Tak jdeme, no ne?“

02

Kancelář P. T. Latimera byla rozlehlá a s okny obrácenými do ulice. Před tím, než tady P. T. Latimer začal úřadovat, nejspíš sloužila jako jídelna nájemního bytu. Kromě P. T.

Latimera se jich tady sešlo pět: Thornel, Očko a tři dospělí muži ve věku mezi třicítkou a čtyřicítkou. Všichni sem stejně jako Thornel a Očko přišli v oblyskaných kalhotách a ošuntělých kabátcích zapnutých až ke krku, aby nebyly vidět odřené límce košil. Jednoho z dospělých mužů Thornel znal, občas s ním měl nějaké kšeftíky. Byl to nižší úředník z doků, který kontroloval a sepisoval náklad na říčních člunech. Zbylé dva chlapičky viděl Thornel poprvé.

Všichni se usadili na židle, srovnané pěkně do řádky. „Jsme všichni a můžeme začít,“ zahlaholil P. T. Latimer a zlehka zatleskal, aby dal najevo nadšení. Byl to hubený a vrásčitý chlapiček se šedými vlasy ostříhanými na šířku hřebenu, zhruba šedesátiletý, ale čilý a rtuťovitý. Chodil oblečený do kdysi snad černého obleku, ušitého zhruba před půl stoletím z jakési nezníčitelné látky. Oblek se vyznačoval větším množstvím ozdobného prořezávání a křížového šněrování, než bylo tady v Thonnierice zvykem. Na první pohled bylo jasné, že oblek ušili v jiném čase a v jiném městě.

P. T. Latimer zůstal za svým prastarým psacím stolem. Neposadil se, mluvil k nim vestoje, rukama se opíral o stolní desku.

„Sezval jsem vás, protože jsem s vámi spolupracoval už v minulosti. Vy všichni jste se osvědčili. Prokázali jste jak schopnosti, tak zodpovědnost,“ řekl podbízivým hlasem zkušeného právníka. „Nabízí se pro vás další práce. Tentokrát to bude *opravdová* práce za *opravdové* peníze, jestli mi rozumíte. Tato práce se však nachází někde jinde než v Thonnierice. Kdo z vás není ochoten strávit tři nebo čtyři měsíce mimo město, nechť okamžitě odejde, abychom se navzájem nepřipravovali o čas.“

Chvilí bylo ticho. Úředník z doků pak zvedl ruku a zeptal se: „Já jsem ochotnej, ale rád bych věděl předem, kam nás chcete poslat.“

„Do Nového Pohraničí,“ řekl P. T. Latimer a usmál se, jako by to byl nějaký žert.

„To není tak hrozný,“ přikývl úředník. „Slyšel jsem, že Nový Pohraničí je celkem civilizovaný. I když tam ty města nestojí ani deset let.“

„Opravím vás,“ řekl P. T. Latimer. „Ta města existují už desítky a desítky let. Možná stovky let. Jen byla kdysi dávno jejich tehdejšími obyvateli opuštěna. V posledním desetiletí byla objevena a znovu osídlena. Nové Pohraničí se pak stalo nedílnou součástí Arkastie.“

Odmlčel se. Nikdo nic nenamítal, a tak pokračoval: „V Novém Pohraničí se vyskytla jedna potíž. Goblini, orkogoblini, orkové. Žijí tam mezi lidmi a místní obyvatelé je trpí. Arkastie však musí plánovat v dlouhodobé perspektivě. Situace v Novém Pohraničí byla bedlivě prozkoumána a zevrubně posouzena. Královská Rada usoudila, že je třeba se goblinů zbavit. Prostě je odstranit, dokud jich tam není zase tak moc.“

„To je ale záležitost armády,“ namítl jeden z mužů, které Thornel neznal. „Nemůžete čekat, že tam v kolika... v pěti... zaženeme gobliny někam do Orcigardu.“

„Bylo rozhodnuto, že vystěhování goblinů proběhne mírovým způsobem,“ vysvětlil mu P. T. Latimer. „Těm civilizovanějším nabídneme finanční kompenzaci a oni se pak vystěhují z vlastní vůle. Proti těm méně civilizovaným později možná zasáhne armáda. Možná a později, rozumíte? Zapamatujte si to. Vše proběhne civilizovaně. Zatím nejsou naplánovány žádné násilnosti.“

„Královská Rada chce goblinům zaplatit za to, že se odstěhují?“ podivil se úředník z doků.

„Přesně tak. Odejdou po podepsání smlouvy a na základě finanční kompenzace. Víte, co to znamená pro nás?“

Thornelovi to připadalo jako snadná otázka, a tak zvedl

ruku, když nikdo neodpověděl: „Do Nového Pohraničí potečou peníze.“

„Přesně tak,“ zammul si P. T. Latimer rukama. „Pokud se dohodneme, vy a já, tak ty peníze potečou přes vás.“

Teprve teď to bylo jasné úplně všem. Dokonce to doprovdili různými zvuky vyjadřujícími pochopení.

P. T. Latimer si je chvíli prohlížel, na vrásčité tváři se mu objevil vítězoslavný úsměv. Pak řekl: „Vy všichni dostanete královské dekry a stanou se z vás zástupci království ve městech Nového Pohraničí. Budete dohlížet na uzavírání smluv a vyplácení goblinů. A na jejich odchod. Samozřejmě to nebudete dělat sami, to byste nestihli ani za pět let. Vše musí proběhnout ještě letos. Co nejdříve, chápete? Bude to rychlá akce. Na podzim už budou goblini pryč, nebo na odchodu.“

„Dostaneme k ruce nějaký lidi?“ zeptal se kdosi.

„Ano a ne,“ potřásl P. T. Latimer nakrátko okudlanou šedivou hlavou. „Dostanete peníze na vyplácení záloh a přímo na místě si najmete spolupracovníky. Místní obyvatelé, znalé poměrů. Ti budou gobliny obcházet a přesvědčovat je k vystěhování. Na vás bude, abyste najaté pracovníky náležitě proškolili a dohlíželi na jejich činnost. Chápete doufám, co to pro vás znamená. Už se nebudete muset zabývat službičkami a drobným přepradem. Získáte, řečeno vojenskou terminologií, velitelská místa. I když z vás pochopitelně budou jen ti nejnížší velitelé. Nejnížší z nejnížších. Ale pořád velitelé. A to včetně odpovídajícího platu... Nějaké dotazy?“

Očko, Thornelův spolužák z večerních kurzů, se zeptal: „Proč se mají goblini odstěhovat? Co je na nich tak špatného, že je v Novém Pohraničí nechceme?“

„To je dobrá otázka,“ přikývl P. T. Latimer. „Na to se vás bude ptát kdekdo. Musíme vypracovat odpovědi, které

budou jak pravdivé, alespoň do určité míry, tak srozumitelné a věrohodné. To ale přijde na řadu později. Osobně vás vyškolím. Připravím vás na nejrůznější situace, abyste měli jasno, jak máte v Novém Pohraničí postupovat, s kým máte mluvit, co máte říkat a tak dále. Poskytnu vám vzory smluv. Možná najmeme i nějakého herce, aby vás naučil tu, jak se tomu říká, řeč těla... Než k tomu však dojde, musíte udělat jednu věc. Musíte svými podpisy stvrdit, že jste byli seznámeni s okolnostmi a s podmínkami. Že jste ochotni strávit několik měsíců v Novém Pohraničí. Že zachováte mlčenlivost o všech aspektech své činnosti, které nejsou oficiální. Teď vám rozdám předpřipravená prohlášení, vy si je pečlivě pročtete a pak je podepíšete. Nebo nepodepíšete, to záleží na vás. Vaše jména předložím královské Radě, aby je schválila. To bude sice jen formalita, avšak potrvá to několik dní. Pak vás obešlu a pustíme se do skutečné práce.“

Všem jim pak rozdál listiny s prohlášením. Úředník z doků a další z dospělých rovnou přešli ke stolu a podepsali to takřka bez čtení. Druhý dospělý chlapík a Očko pročetli lejtstro s jakousi zdlouhavou úporností. Thornel si přečetl text jen zběžně, prostě do té míry, aby bylo vidět, že se jím zabývá. Bylo mu jasné, že pokud nepodepíše, P. T. Latimer už mu nikdy nepřihraje žádný kšeftík. Navíc se postará, aby Thornelovi vyschly i další zdroje.

Přešel ke stolu a rozhlédl se po psacím peru. P. T. Latimer pero obřadně namočil do kalamáře a podal mu ho. Když Thornel podepsal a vrátil mu formulář, přistrčil mu P. T. Latimer kousek papíru. Bylo na něm napsáno: **Až budou všichni pryč, zase se sem vraťte.**

03

„Tak tedy, Schanku,“ řekl P. T. Latimer, když se v kanceláři

sešli o nějakou chvíli později jen sami dva. „Opravdu je vám teprve sedmnáct?“

Thornel pokrčil rameny. „Už pár měsíců. Narodil jsem se hned po Novém roce.“

„Vypadáte starší.“

„Takhle jsem narostl, když mi bylo patnáct.“

„Prý vlastníte velký dům.“

„Jo, to jo. Zdědil jsem ho po tátovi. Loni zemřel, víte? Maminka nechala celej barák napsat na mě, prej abysme pak někdy v budoucnosti zbytečně neplatili právníky.“

„Z vás se tedy stal živitel rodiny?“

„Dalo by se to tak říct. Ale co táta umřel, celá rodina zahrnuje jenom mě, maminku a starou služku.“

„Stejně je to pro tak mladého člověka břemeno. Nejde jen o živobytí, ale i o údržbu domu a placení daně z nemovitosti. Zvládáte to?“

„Zatím to jde.“

„Neuvažoval jste, že byste ten velký dům prodal a nastěhoval se do něčeho přiměřenějšího? Tím myslím menšího? Pokud byste měl zájem, mohl bych vám předložit návrhy a zprostředkovat odkup i prodej.“

„No, baráku se zatím zbavovat nechci,“ řekl Thornel. „Maminka má ten dům ráda. Narodila se v něm a prožila tam celej svůj život. A říkal jste, že se teď nabízejí nějaký velký peníze, ne?“

P. T. Latimer mávl pravicí, jako by odháněl mouchu. „Ale jistě. Omlouvám se, že jsem začal mluvit o vašem domě. To jen tak vplynulo. Moje mysl těká sem a tam, víte? Ještě jednou se omlouvám. Vrátime se k vaší budoucí práci v Novém Pohraničí. Tak tedy, Schanku, opravdu máte vojenský výcvik?“

„Jo, to jo,“ přikývl. „Jak asi víte, můj táta byl velitel městský gardy, než onemocněl. Před tím, než městskou

gardu zrušili a sloučili s armádou. Jako kluk jsem cvičil s gardistama.“

„Máte meč?“

„Nemám nárok na to, abych nosil po městě meč.“

„Na to se vás neptám. Vydáte se do Nového Pohraničí a musíte mít zbraň. Venku za městem žádné nároky či nenároky nejsou. Tam buď jste ozbrojený, nebo nejste. Zeptám se vás ještě jednou: máte meč?“

„Jo, mám. Doma něco zůstalo po tátovi.“

„Výborně,“ zamnul si P. T. Latimer rukama. „Výborně... Jste dobře narostlý, vycvičený v zacházení se zbraněmi, po večerech se vzděláváte... Z celé té pětičky jste nejnadějnější. Jen musíme něco udělat s vaším oblečením. Tyhle kalhoty po dědečkovi, kabátec po tatínkovi a košile, která se ve vaší rodině dědí z generace na generaci...“

Thornel přejel pohledem právníkův prastarý vyšisovaný oblek. P. T. Latimer se zasmál: „Na mě se nedívejte, Schanku, já jsem muž v pozadí, a vždycky budu! Ale vy se dostanete, abych tak řekl, do první linie! Budete jednat s lidmi. Budete je přesvědčovat, aby udělali něco, do čeho se jim třeba moc nechce. Musíte je, abych tak řekl, zdrtit silou své osobnosti. Oblečení je důležité, rozumíte? Nemusí být drahé, ale musí vypadat draze. Důležité jsou i doplňky. Pořídíte si stříbrem zdobený opasek, pošlu vás někam, kde vám ho dají lacino. Vlastně, když o tom tak přemýšlím, dostanete zálohu, abyste se patřičně vybavil. Celá vaše pětička dostane zálohu, ale vy musíte vypadat ze všech nejlíp. Vás mám totiž v úmyslu poslat rovnou do Šťastné Náhody.“

„Do Šťastné Náhody?“ ujistil se Thornel.

„Přesně tak, Schanku. Šťastná Náhoda je jediné opravdové město Nového Pohraničí. Ostatní hnízda jsou zatím jen větší vesnice. Nebo prostě jen vesnice. Malé vesnice. Také musíme ještě zapracovat na vašem vyjadřování. Vaše ležérní mluva nikoho neoslňuje. Ani neohromí.“

„Dokážu mluvit spisovně, když na to přijde,“ namítl Thornel.

„To doufám, Schanku. Uvědomte si, že ještě nemáte nic jistého. Musíte mě přesvědčit, že se ve vás opravdu skrývá její schopnosti, které vidím. Tohle vám půjčím. Prostudujte si to.“

Sáhl do šuplíku a podal Thornelovi jakýsi sešit. Thornel si ho vzal a zalistoval jím. Uviděl, že stránky jsou popsané úhledným Latimerovým rukopisem.

Vlastně to nebyl sešit, ale kniha. Sem do Hraničních zemí se opravdové knihy dostaly jen zřídka. Knihy se tady rozmnožovaly tak, že si je čtenáři opisovali jeden od druhého.

Vrátil se na začátek sešitu a přečetl si název: *Pojednání o řízení rozhovoru*. Jako autor byl uvedený jakýsi „Thompson“, nebylo však jasné, zda je to jméno, příjmení či pseudonym.

„Co to je?“ zeptal se Thornel.

„Výčet řečnických triků a manipulativních technik. Nesmírně zajímavý, nesmírně poučný. Nastudujte si to, přijde vám to vhod. Nebo víte co? Opište si to. Pak mi ukážete, že to máte opsané.“

„Ten Thompson, co to napsal,“ zeptal se Thornel, „znáte ho? Víte, kdo to je?“

„Nemám nejmenší ponětí,“ pokrčil rameny právník. „Nikdy jsem se s ním neseťkal. Asi bych se s ním ani nechtěl setkat. Ten člověk má za ušima, ale zřejmě je i velice nebezpečný... Tak už jděte, Schanku. Máte toho hodně a já taky.“

04

Toho jara roku 178 se v Thonnierice formovala budoucnost. Ve městě se přetlačovaly různé možnosti s jinými

možnostmi. Už jen málokdo věřil tomu, že budou dodrženy deset let staré dohody a na starobylý trůn Arkastů usedne mladičkový Daniel Meis-Arkast la Barro, teprve šestnáctiletý. Jenže bezvládí už trvalo příliš dlouho a něco se muselo stát.

Jistá vlivná skupina potají připravovala návrat starého krále, který před deseti lety uprchl a skrýval se na neznámém místě. Jiní spiklenci spřádali plány na obklíčení vévodství Barro od severu i od západu a na jeho zničení jediným úderem. Církev vycítila příležitost a chystala novou náboženskou revoluci.

O žádném z těchto spiknutí neměl Thornel ani ponětí.

Odcestoval do Nového Pohraničí. Ve městě Šťastná Náhoda se zabýval vysídlováním goblinů. Pak byl zničehonic odvolán. V dopise, který mu přišel do Šťastné Náhody, mu bylo sděleno, že celá záležitost je pozastavena.

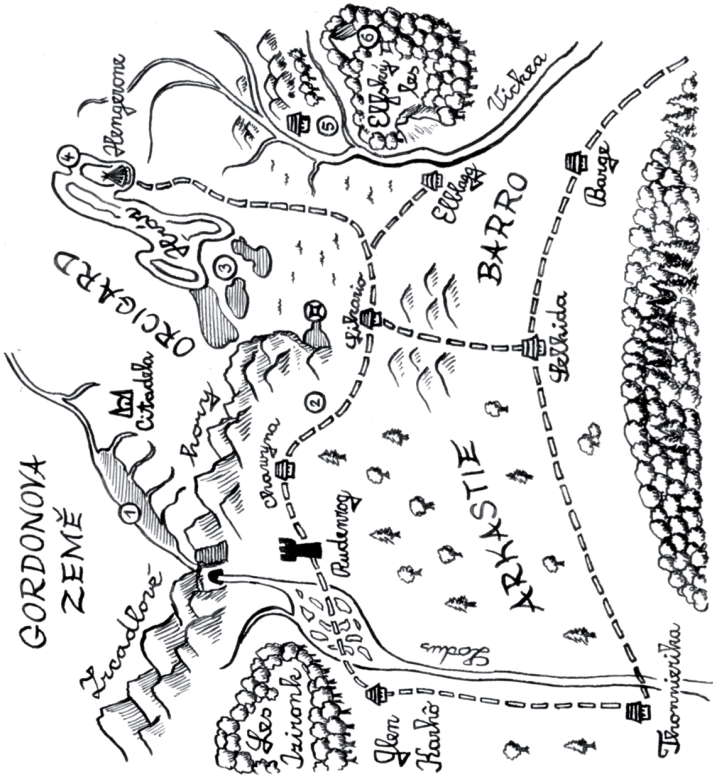
I s cestou tam a zpátky mu pobyt v Novém Pohraničí zabral něco ke třem měsícům. Když se pak vrátil domů do Thonnieriky, nastal podzim. Nějakou dobu plánoval, že se setká s P. T. Latimerem, předá mu vyúčtování a vrátí zbylé peníze. Odkládal to tak dlouho, až Církev zahájila náboženskou revoluci a Thonnieriku zachvátila občanská válka.

Během útěků, bojů a zabíjení se Thornel dozvěděl šokující novinu: v žilách mu koluje čtvrtina elfské krve a jeho skutečným otcem je jistý Thompson. Ten samý Thompson, který napsal spisek zapůjčený P. T. Latimerem. A nejen to. Thornel s úžasem zjistil, že má v Thonnierice tři sourozence. Všichni čtyři, Thornel, Ziliana, Coelin a Wenzl, byli výsledkem jediné Thompsonovy krátké návštěvy Thonnieriky před osmnácti lety.

Po rozdrčení náboženské revoluce opustil Thornel

Thonnieriku a ve společnosti přátel se vydal do Barge. Pak měl v úmyslu odcestovat k elfům žijícím na levém břehu Vickey. Chtěl tam vyhledat své elfské příbuzné a zjistit, kým ve skutečnosti je. Na záležitost s Novým Pohraničím a vysídlováním goblinů už dávno zapomněl. Myslel si, že to vyšumělo do ztracena. Že to prostě skončilo.

Jenže ono to neskončilo.

Kapitola první

V Barge

(rok 178 letopočtu Hraničních zemí, říjen)

*Celé té zemi, od hraničních pahorků s Orcigardem až k Losinavě, říkali elfové **Barrewenage**, což v jejich řeči znamená Země bobrů. Z toho slova zkomolením vznikl název vévodství Barro a jiným zkomolením zase jméno hlavního města, Barge.*

Frank Ormond: Zapomenutý svět, zapomenutý čas

01

„Thompstone, ty bejku! Jsi to ty? Tak ses konečně vrátil?“

Thornel, který právě očumoval venkovní prodejní pult knihkupectví, se otočil. Pár kroků od něj stál podobaný chlapík v odřené brigantině a obnošených kalhotách.

Černé, místy už prošedivělé vlasy se mu ježily do všech stran a tváře měl neoholené. Za širokým opaskem měl zastrčený dlouhý zálesácký nůž v pouzdru zdobeném třepením. Zubil se od ucha k uchu. Když zahlédl Thornelův obličej, jeho úsměv povadl.

„Thompson?“ řekl nejistě. „Ty ale nejsi Thompson...“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Thornel. „Nejsem. Vy znáte Thompsona?“

Mužův úsměv se rozšířil: „No bodejť, že ho znám! A ty vypadáš, jako bys mu z oka vypadl, mládenče.“

„Jo, to jo,“ přikývl Thornel. „Nevíte, kde bych Thompsona našel?“

„Asi je pořád tam, kde byl, žejo,“ přešlápl chlapík. Přestal se usmívat. „Hele, hochu, nevím, co mezi tebou a Thompsonem je, i když to asi tuším. Nechci se do toho zamíchat.“

Thornel mimoděčně zaujal postoj, který by se dal nazvat *výhružný*. Nakročil k muži levou nohou, natočil se k němu bokem. Pravicí sevřel postříbřenou sponu svého opasku, na kterém měl zavěšený krátký meč. Při své výšce se na chlapíka díval trochu shora. Ten se mu však neohroženě postavil.

„Přestaň na mě pouštět hrůzu, chlapečku,“ uštěkl. „Ještě ti to nejde tak dobře jako Thompsonovi.“

To už se kolem nich začali shlukovat kolemjdoucí. Thornel zrozpačitěl. Rozhodně nechtěl způsobit pozdvižení. Než se však stačil rozhodnout, jestli bude na chlapíka tlačit, nebo jestli vycouvá, začichal slaboučký parfém, jaký teď používala Ju.

Přivinula se k němu a rukou ho objala kolem pasu. „Jen tě na chvíli spustím z dohledu, Thorneli,“ zavrnila, „a hned tady vyvoláváš nepříjemnosti.“

Kývla k podobanému chlapíkovi: „Zdravím tě, Šídlo. Dovol, abych ti představila Thornela Schanka. Je

z Thonnieriky a má namířeno k elfům od Kančího klu. Thorneli, tohle je Šídlo Rufus. Teď si podejte ruce, kamarádi moji draží.“

Ani Thornel, ani ten druhý se však nepohnuli. Stáli dva kroky od sebe a dívali se jeden na druhého. Žádné podávání rukou.

„Hele, Ju,“ zašklebil se poďobaný, „co se po něm vineš jako břecťan? Nemáš s ním nějaký důvěrnosti?“

„Možná mám, možná nemám,“ pokrčila Ju ramínky ukrytými pod uhlově černou pelerínou.

„Neslibovalas nějaký důvěrnosti i mně? Především mně?“ ohradil se poďobaný.

„Vždyť mě znáš, Šídlo. Slibuju na potkání, ale málokdy to splním.“

„Jo, znám tě. Ale doufal jsem, že v mém případě uděláš výjimku... Tak se měj,“ kývl Šídlo Rufus na rozloučení. Otočil se, rozrazil kruh čumilů a houpavým krokem odcházal.

Čumilové pochopili, že poďívaná skončila dřív, než se pořádně rozjela. Začali se rozcházet.

Ju zatahala Thornela za rukáv. „Tak už pojď. Stojíš tady, jak...“ hledala přirovnání, „jako skřetí hraniční sloup. Takovej ten ověšenej kostma a lebkama.“

Thornel ukázal na venkovní prodejní pult: „Chtěl jsem se poďívat na knížky.“

„Tady na hlavní ulici jsou děsně drahý,“ řekla Ju. „Navíc to jsou většinou *skutečný* knížky dovezený z Raiggia. Ty jsou drahý samy o sobě. Zavedu tě někam do frcu, kde mají opisy z druhý ruky. Tak už pojď.“

Thornel si dal říct a vykročil.

Marnotratně široká ulice stoupala do mírného svahu, směřovala k vévodskému paláci. Po obou stranách ji lemovaly kamenné žlaby pro odvádění dešťové vody, a to bylo také jediné, co ve městě působilo solidně. Povrch ulice byl

sice zpevněný, avšak kamenné dláždění se co chvíli střídalo s ušlapaným šterkem nebo s ohnilými dřevěnými povaly. Společně s prastarými sruby a narychlo postavenými domy z vepřovic vypadala ulice jako provizorium. Jenže tohle provizorium, jak Thornel věděl, tady přetrvávalo už půl druhého století.

Obyvatelům Barge však *záplatovaný* vzhled města nevadil. Naopak. I oni sami vypadali jako narychlo poshánění odevšad. Byli tu k vidění lidé, elfové i goblini, ale především míšenci nejrůznějšího poměru smíšenosti. Někteří byli nastrojeni do městských kalhot a kazajek, jiní do elfské otrásňované jelenice. Další se tu procházeli polonazí či téměř nazí. Korzovali ulicí nahoru i dolů, zastavovali se u prodejních pultů, prohlíželi si zboží, smlouvali, brebentili.

Něco takového by v Thonnierice bylo nemyslitelné.

„Co tě to napadlo navázat se do Šídla Rufuse?“ hartusila tiše Ju. „Šídlo je kámoš. Nemáme zapotřebí nasírat ho nějakejma blbostma.“

„Spletl si mě s Thompsonem,“ vysvětlil jí Thornel. „Myslel si, že jsem on.“

Pokusil se Ju v chůzi obejmout kolem ramen, ale odtáhla se od něj. Zamrzelo ho to. Tohle mu dělala pořád. Dotýkala se ho, občas se o něj otírala bokem či svými drobnými prsy, provokovala ho, ale vždycky se odtáhla.

„Myslela jsem si, že máš namířeno k elfům,“ řekla. „Né že chceš pátrat po svém fotříkovi.“

„To se nevylučuje.“

„Ale vylučuje. Můžeš dělat buď jedno, nebo druhý... Hele, už jsem ti ukazovala, kde bydlím? Tak přímo tady!“

Natáhla pravici a přes rušnou ulici ukázala na jeden z těch neosobních domů. Stejně jako ostatní ho kdysi dávno vystavěli z kamene, klád a vepřovic. Šindelovou střechu měl nakloněnou našišato a patřila k němu malá

neudržovaná zahrádka, která ho oddělovala od dalších podobných domů.

„Tady bydlíš? Pozveš mě domů?“ zeptal se Thornel.

„Né, nemáme uklizeno,“ odsekla. „Ale víš co? Skočím tam pro jednu knížku. Přinesu ti ji. Ale asi se tam chvíli zdržím, tak tady nestůj a nečekej. Přijdu za tebou do paláce.“

Nechala ho stát a šla. Díval se za ní, jak překonává širokou ulici a vyhýbá se kolemjdoucím. Skoro to vypadalo, jako by se brodila mělkou, ale rychle tekoucí řekou.

Nebyl si jistý, jestli to, co k ní cítí, je láska.

Byla o rok mladší než Thornel, kterému už bude zanedlouho osmnáct. Tvář měla okrouhlou, trochu dětskou, s velkýma očima, zdviženým pršinosíkem a drobnou bradou. Vlasy nosila ostříhané nakrátko, vypadaly jako kartáč, a kromě toho si je barvila na černo. Na výšku měřila méně, než je průměr, a když stáli vedle sebe, dosahovala její kštice zhruba k Thornelovu rameni. V oblékání si potrpěla na černou barvu. Co ji Thornel znal, nosila prošivanou kazajku do pasu a kalhoty z tmavého sametu, které jí pevně obepínaly stehna. Když šla ven, jako třeba teď, hodila si přes ramena uhlově černou pelerínu, která jí sahala těsně pod zadek. Černé oblečení doplnila spoustou tenoučkých stříbrných náhrdelníků, náramků a prstýnků.

Nedokázal si představit, že se od ní za pár dnů odloučí. Pak se s ní setká třeba až za rok. V jeho věku mu jeden rok připadal jako nekonečně dlouhý časový úsek.

Když došla ke dveřím toho neosobního domu, otočila se. Uviděla, že Thornel stále ještě stojí tam, kde ho nechala. Zagestikulovala, že se má pohnout, aby nebrzdil provoz. Že má jít k sobě a ona za ním přijde tak rychle, jak to jen bude možné.

Tak šel.

Vévodský palác vznikl na místě původní obchodní stanice obklopené nekonečnými lesy. A to, co tady stálo dnes, pořád ještě připomínalo spíš obchodní stanici než sídlo vévodů.

Během půldruhého století byla původní stavba rozšířena bočními trakty a rozsáhlými přístavbami, ovšem většinou jen jednopodlažními. Všude kolem bylo dost místa a nemuselo se stavět do výšky jako v Thonnierice. Výsledkem nepřetržitých stavebních úprav, přestaveb a dostaveb bylo bludiště plné slepých chodeb a malých vnitřních dvorků. Bylo to však domácké a přívětivé bludiště. Po chodbách se hemžili nižší úředníci, služtičky i poslíčci, kteří Thornela pokaždé nasměrovali do správných míst, pokud zabloudil.

Teď po týdnu se tady už vyznal. Celou dlouhou trasu kolem ptákovlaských soch a přes upravené vnitřní dvorky prošel bez obtíží. Cestou rozdal pár úsměvů i pozdravů. Všichni ho tady znali a měli rádi. Věděli, že zachránil život jejich *mladému pánovi*, a projevovali mu vděčnost.

Došel do hostinského pokoje, ve kterém byl ubytovaný. Pokojík byl docela malý, vešla se sem jen postel, velké křeslo, šatník a zálesácký sporáček s nenápadným komínem. Místnost však byla dobře osvětlená velkým oknem nasměrovaným do vnitřního dvorku.

Odepjal postříbřený opasek s mečem a pověsil ho na skobu. Sundal si kabátec zdobený našitými pásy černého sametu. Posadil se do křesla. Zvrátil hlavu a opřel ji o naducané polstrování. Zadíval se na kazetový strop, zdobený vybledlou kresbou vinné révy. Znovu si v duchu zopakoval, co se stalo a co by měl udělat teď.

Z Thonnieriky vyrazili před nějakými třemi týdny. Byla

to celá výprava: Thornel, Ju, Čeveris, Hewig, pár vojáků jako doprovod, nějací mezkové s nákladem a k nim pocho-pitelně i mezkáři. Čeveris, narychlo povýšený na setníka, nesl dopisy i ústní zprávy pro madam Sylvii Viktorinu. Všem bylo jasné, co je v dopisech i ve vzkazech. Za prvé smutná novina, že Johan Glasser org Rigo, Císařův vyslanec a její manžel, byl v Thonnierice zavražděn a ona se tak stala dvojnásobnou vdovou. Za druhé popis krátké, avšak krvavé občanské války, která se strhla v thonnierických ulicích. A za třetí nečekaná zvěst, že její syn Daniel byl přece jen korunován arkastským králem.

Ju se s výpravou vracela domů. Sem do Barge.

Hewig se také vracela domů. Její domov je sice v lesích na levém břehu Vickey, ale vzala to přes Barge, protože si chtěla promluvit s madam Sylvii Viktorinou. Možná pro ni měla nějaké tajné zprávy.

Thornelovi slíbili, že mu v Barge obstarají průvodce. Kromě toho doufal, že průvodce nebude potřebovat, protože se přidá k Hewig.

Cesta z Thonnieriky do Barge jim trvala čtrnáct dní, což nebylo zase tak špatné. Jenomže pak tady uvízl. Už týden tu trčí a nic se neděje.

03

Vtrhla dovnitř bez zaklepání. Zabouchla za sebou dveře a uvelebila se na široké područce velkého křesla, bokem se opřela o Thornelovo rameno. Zpod peleríny vytáhla obdél-níkový předmět zabalený do šátku.

„Přinesla jsem ti knížku, jak jsem slíbila,“ zahlaholila. „Je to moje oblíbená. Jako dítě jsem ji četla furt dokola.“

„To je knížka pro děti?“ podivil se.

„Pro děti zrovna ne, ale obrázky tam jsou. Budou se ti líbit.“

„Díky,“ zahučel. „Doufal jsem, že mi přineseš něco dobrodružného. Třeba pár příběhů Alexe Damiana, který ještě neznám.“

„Tyhle historiky o Alexi Damianovi jsou většinou vykradený,“ odfrkla. „Pisálci posbírali skutečný příhody, který se staly skutečněj dobrodruhům, a pak je překroutili a připsali Alexi Damianovi.“

„Skutečněj dobrodruhům?“

„Jo. Gordonovi Fee, Rônardovi, Thompsonovi nebo třeba i Šidlu Rufusovi.“

„Thompson!“ rozdurdil se Thornel. „Tady o něm všichni vědí všechno, jenom já pořád nevím nic. Jen to, že je to můj skutečnej táta. Což jsem se dozvěděl teprve před měsícem. Máti mi to tajila až,“ zajíkl se, „až do konce.“

Ju se k němu naklonila a políbila ho na spánek. „Nic si z toho nedělej, Thompsonova nápodoba. Však se všechno dozvíš.“

Cítil její blízkost i důvěrnost. Věděl však, že se od něj za chvíli odtáhne. A taky že ano. Poposedla a zeptala se: „Co budeš dělat zejtra a pozejtří?“

„Víš to. Říkal jsem ti to už desetkrát.“

„Mohl bys mi to zopakovat po jedenácté, prosííím?“ protáhla.

„Najdu Hewig. Zeptám se, kdy se vydá na cestu domů a jestli mě vezme s sebou.“

„Nemusíš ji hledat,“ pocukla Ju ramínky. „Setkáš se s ní dneska večer. A nevezme tě s sebou domů, protože se vrací do Thonnieriky.“

„Vrací se do Thonnieriky?“ užasl. „Proč? Vždyť říkala, že to pitomý člověčí město už nikdy nechce ani vidět!“

„Prostě se vrací do Thonnieriky. Ostatně, já se tam vracím taky. Ale ty chceš k elfům. Jak k nim dostaneš?“

„No... mám promyšlenou i tuhle možnost. Budu si muset sehnat průvodce, kterej mě doprovodí do Elblaggu.“

Tam se narodím na člun, kterej mě doveze do Timoroku. Pak už budu muset pěšky. Ale třeba budu mít štěstí a dovezou mě až do Kamennýho klíče.“

Naoko se podivila: „Kde chceš shánět průvodce? Teda takovýho, kterej tě při nejbližší příležitosti nebudne do zad a tvoje tělo nehodí do Vickey?“

„O to se nestarej, někoho už seženu... A vůbec, neměla bys mi průvodce sehnat ty?“ ohradil se. „Nebyla to část dohody? Naslibovali jste mi kdesi cosi, když zachráním vaše delikátní zadky, tvůj a Dannyho. A to jsem udělal.“

„Tohle všechno ti nasliboval Danny, ne já,“ řekla Ju. „To ale nevadí. Jeho závazky jsou moje závazky. Řeknu Šídlovi, ten mi neodmítne. Už u elfů byl. Oni ho znají. Jenže mám otázku, Thorneli. Co tam chceš dělat?“

„Už jsem ti to říkal. Nabídnou elfům svoje znalosti. Elfové od Kančího klu se teď pokoušejí hospodařit a já jsem posháněl brožurky o pěstování plodin i chovu hospodářskejch zvířat. Mám je s sebou, pokud jsi mi je teda v záchvatu nějaký svý nenálady neukradla z torny.“

„Nestrachuj se, příteli,“ řekla odtažitě. „Tvých vzácných brožurek jsem se ani nedotkla. Jenže uvaž, Thompson jim tam před několika lety navezl celej říční člun naloženéj píssemnostma. Budou o ty tvoje sešitky vůbec stát?“

„No... snad mě přijmou, ne? Jsem přece jejich příbuznej. Pravnuk legendárního hrdiny!“

„Takovejch pravnuků po světě běhá,“ mávla rukou Ju. „Starej Skjúwink prej nenechal na pokoji jedinou sukni... což myslím obrazně, protože elfky sukně nenosí. To je ale jedno... Zvaž tohle. Máme půlku října. Ty se tam dostaneš nejdřív za měsíc. To už bude zima. Elfové v zimě spí tím svým zimním spánkem. Neslyšel jsi o tom?“

„Dostanu se tam dřív, než se začnou ukládat k zimnímu spánku,“ namítl zaraženě.

„Něco se posere,“ pokračovala nemilosrdně, „a ty tam

přijdeš pozdějc, než si plánuješ. Co se stane? Elfové budou spát. Jenže oni se neukládají do letargie všichni. Nechávací bdící hlídky, který jsou nervózní a rozespálý. Prošpikujou tě šípama dřív, než se naděješ – a teprve pak se budou zajímat, co seš zač. Chápeš snad, že tam s tebou nemůžu poslat Šídla Rufuse. Je to kámoš a já ho nechci mít na svědomí.“

„A já nejsem kámoš?“ ohradil se.

Otřela se o jeho rameno drobnými prsy. Intenzivně ucítil vůni jejího parfému.

„Nechci, aby tě zabili, Thorneli,“ řekla tiše. „Nechci, abys byl mrtvej i ty.“

„Asi budu muset počkat do jara, než se tam vydám,“ připustil.

Rozveselila se: „To je slovo chlapa. A věř, že se ti to vyplatí. Teď jsou elfinky ospalý, pokud teda už nehiberňou. Ale na jaře z tebe budou celý říčný, zvláště když jsi tak vysokej, tak hezkej a tak podobnej Thompsonovi. Nebudeš vědět, se kterou dřív zalézt do roští, to mi věř!“

„Dej pokoj, Ju...“

„No, jsem ráda, že jsme se shodli. Abych nezapomněla, madam Sylvia Viktorina tě zve na dnešní večeři. Bude to večeře jen v rodinném kruhu. Ohol se a dej se do pucu, abys nedělal ostudu.“

„Madam Sylvia Viktorina mě zve na večeři?“ podivil se.

„Jo, ale ještě máš dost času, aby ses podíval do té knížky, kterou jsem ti přinesla. Je to skutečná knížka, chápeš? Dovezená z Raiggia. Vytištěná. Žádněj sešitek, kterej za dlouhejch zimních večerů opisovala nějaká hraničářka. Víš, co znamená, když říkám, že je vytištěná?“

„Jo. Mají jednotlivý písmenka. Poskládají je, pak je namažou černí a pomocí lisu obtisknou na papír. Tady v Hraničních zemích se dělá něco podobnýho, ale jen s dřevorytama a s mědirytinama.“

„Chytřej,“ pochválila ho. „Tak se konečně podívej, co jsem přinesla.“

Rozbalil šátek a uviděl vybledlé, původně snad červené či růžové desky, do kterých byly raznicí vtlačené ornamenty a rozmáchlý titul:

Růžové chvílky

Namátkou knihu otevřel. Zastavil se u první nalezené ilustrace. Do tváří se mu nahrnula krev.

Na kresbě byl náhled přes pelest postele umístěné v jednoduše načrtnutém pokojíku. Na posteli ležel do pasu nahý muž, od pasu dolů zakrytý prostěradlem. Jeho obličej nebyl vidět, jen rozježená kštice dlouhých vlasů. Bylo však zřejmé, že je mladý a v dobrém tělesném stavu. Ruce měl zapažené a připoutané k pelesti. Před postelí stála dívka či snad žena, rovněž do pasu nahá, s odhalenými prsy a lehce načrtnutým půvabným obličejíkem. Trochu se předkláněla a bylo zřejmé, že si právě svléká dlouhou sukni.

„Co to má bejt?“ zachrčel Thornel. V ústech měl najednou sucho.

„To je moje oblíbená knížka,“ zavrňela Ju.

„Proč je přivázanej?“

„To je taková dohoda mezi ním a tou ženskou. Agátou. Slíbila mu, že se mu ukáže bez šatů, ale měla strach, že se na ni vrhne a zmocní se jí.“

„Zmocní se jí?“

„Že ji ošuká... Ne, že by byla proti, ale nechtěla mít další dítě. Šukáním totiž vznikají děti, jestli ti to ještě nikdo neřekl.“

„Aha...“

„Takovejchle obrázků je tam plno. Už jsi viděl nahou ženskou, Thorneli?“

„Myslíš kromě tebe?“ zeptal se, aniž se na Ju podíval.

„No,“ zarazila se, „bylo to ve tmě a ty jsi měl plný ruce práce s propichováním těch mizerů. Neměl jsi čas na

detailnější prohlídku, takže se to nepočítá. Ale neboj se, v týhle knížce toho uvidíš spoustu... No, myslím, že potřebuješ být sám, takže tě opustím. Nezapomeň zastrčit závoru... Řeknu stráží, ať ti včas zabouchá na dveře.“

Sklouzla z opěradla a přešla ke dveřím. Než je otevřela, otočila se a řekla: „Slíbila jsem madam Sylvii Viktorině, že se s náma vrátíš do Thonnieriky a píchneš Dannymu s jeho kralováním. Bude to jen přes zimu. Stejně bys neměl nic jinýho na práci. Na jaře si můžeš jít, kam tě srdce potáhne. Máš moje slovo, že ti pak seženeme pár zkušených týpků, kteří tě doprovodí až k elfům.“

Otevřela dveře, vyšla na chodbu a zavřela za sebou.

04

Cítil se podvedený. Vlastně to nebyl jen pocit. Justýna ho podvedla. Vlekla ho z Thonnieriky až sem, cestou mu naslibovala kdesi cosi, a on se teď zase potáhne zpátky.

Měl chuť vyskočit z křesla a tlouct hlavou do modřínového obložení stěny. Třeba támhle, hned vedle dveří, je příhodné místo, do kterého by mohl čelem vytlouct důlek.

Křeslo však bylo příliš pohodlné, a tak zůstal sedět.

Vlastně byl rád, že se od Ju nemusí odloučit. Stráví v její společnosti celou zimu. Zimu v Thonnierice.

Uvědomil si, že má na klíně rozevřenou knihu. Vrátil se na úplný začátek. Začel se.

Jen co přečetl prvních pár stránek, vyskočil z křesla a zasunul na dveřích závoru. Ju měla pravdu. Kdyby sem někdo nenadále vpadl, vznikla by nesmírně trapná situace.

Za zástěnou, kde bylo umyvadlo a ručník, si *cosi* vyřídil. Pak se vrátil ke knize. Četl dál.

Byl to příběh mladého rytíře, jehož jméno nebylo v knize uvedeno. Psalo se o něm vždy jen jako o *rytíři*, nebo

o *mladém rytíři*. I jeho portrétní kresby byly provedené tak, aby mu nebylo vidět do obličeje. Čtenář z něj viděl jen bujnou kštici, sem tam nějaké ucho či obrys čelisti – a samozřejmě i tělo. Někdy zepředu, jindy zezadu, a to třeba i bez oblečení.

Rytíř se v osamocené tvrzi zotavoval ze zranění utrženého v bitvě. Společnost mu dělaly tři ženy různého věku a postavení: mladička a naivní Miriam, paní tvrze a dědička panství. Dále pak třicetiletá služka Agáta a nakonec Miriamina teta Herta.

Zatímco mezi rytířem a Miriam docházelo jen k držení se za ruce, plachým polibkům a dvojsmyslným řečičkám, zbylé dvě ženy rytíře takříkajíc *zaškolovaly*. Služka Agáta s ním odmítala mít obvyklý styk, tedy to, čemu Ju říkala šukání. Jejich hrátky se odehrávaly v různých polohách a různými způsoby, při kterých byl rytíř obvykle spoutaný či k něčemu připoutaný. Zato madam Herta, pořád ještě pohledná, avšak již trochu unavená padesátnice, se mu oddávala se vším všudy. Ano, *oddávala*. Přesně takhle to bylo v knize napsáno. Jazyk byl nesmírně kultivovaný, obrazný a květnatý, plný obrátů jako *oddala se mu, přijala ho do sebe* nebo *vnikl do ní*. Ani jedinkrát se tam neobjevilo slovo *šukání* nebo cokoliv podobně vulgárního.

Knihy popisovala různé způsoby, jakými lze zvyšovat tělesné slasti, aniž by došlo k početí dítěte. Protože, jak se zdůrazňovalo snad na každé stránce, stačí jediná kapička, a děcko je na cestě. Kromě toho se Thornel poučil i o záležitostech, které snad ani nechtěl vědět. Třeba o pravidelném ženském měsíčním krvácení. A také o tom, že v určitém věku, obvykle mezi čtyřicítkou a padesátkou, pravidelné krvácení ustane a ženám se už nemůžou narodit děti. Proto se madam Herta nijak neostýchala a muc-kala se s rytířem se vším všudy.

Text zabývající se milostnými záležitostmi však měl

i osudový podtón. Tvrz, která skýtala útočiště rytíři, jeho třem společnícům a blíže neurčenému počtu služebnictva, obléhali jacísi raubíři. Snad to byli loupežníci, snad vojenští zběhové. Znovu a znovu bylo v textu připomínáno, že až se rytíř zotaví, oblékne si zbroj, nasedne na koně, vyjede z brány a všechnu nepřátelskou čeládku pobije či zažene na útěk.

05

Zabral se do čtení a ztratil pojem o čase. Když mu na dveře zabouchal strážný, byl už za polovinou knihy.

Vymrštil se z křesla. Uvědomil si, že v pokoji se zešeřilo a za chvíli by už stejně neviděl na písmenka.

Přešel k umyvadlu a nasucho si nožičkem odřel tváře. Ještě před měsícem si pod spodním rtem pěstoval pramínek vousů, ale zbavil se ho. Teď byl rád. S tím „fouskem“ by si před paní Silvií Viktorinou připadal nepatřičně.

Důkladně se popatlal vodou po holení, ta totiž přehlušila pachy, které, jak se obával, by z něj mohly být cítit. Oblékl si fešácký kabátec, který si v létě koupil v Novém Pohraničí. Přes stojáček si pečlivě našil široký límec košile. Opasek s mečem nechal viset na skobě. V matném světle věčného ptákovlaského svítidla si před zrcadlem zkontroloval oblečení a několikrát se ujistil, že nemá rozepnuté kalhoty nebo něco podobného.

Strážný zabušil na dveře podruhé, což bylo znamení, že je nejvyšší čas. Vyšel na chodbu. Sloužící ho nasměrovali a Thornel se bez potíží dostal, kam měl namířeno. Do Malého salónu vévodského paláce.

06

U vstupních dveří do salónku stála Sylvia Viktorina, aby

každého hosta osobně přivítala. Thornel se jí ani nestačil uklonit, hned ho vzala za ruce. Příjemným, i když trochu zastřeným hlasem řekla: „Jsem vám nesmírně vděčná, Thorneli, že se vrátíte do Thonnieriky a pomůžete Dannymu. Samozřejmě jsem vám vděčná i za to, co jste pro něj dosud udělal.“

Nevěděl, co na to říct. Pokrčil rameny: „Rádo se stalo... a stane.“

I když jí už minula čtyřicítka, byla Sylvia Viktorina stále velice krásná. Vždycky měla trošičku nadváhu, což jí vyhlazovalo vrásky a příjemně zaoblovalo. Pro dnešní večeri se oblékla do jednoduchých černých šatů, jako čerstvá vdova si jinou barvu ani zvolit nemohla. Tmavé, velmi husté vlasy si nechala rozpuštěné, jen si je propletla černou stužkou pošítou drobnými bílými perličkami. Pod očima se jí rýsovaly temné kruhy. V uplynulých dnech zřejmě hodně plakala.

Thornel ji dnes viděl teprve podruhé. Poprvé ji zahlédl před týdnem, když dorazili se zprávou o smrti jejího manžela. Vyslechla Čeverise, rozplakala se a pak ji zhroucenou odvedli. V mezičase se však vzchopila a pustila do organizování. Thornel věděl, že paní Sylvia Viktorina není žádná křehká květinka. V dřívějších dobách procházela Orcigardem jako členka komanda dobrodruhů, zručně používala samostříl, zabíjela skřety a přátelila se s rene-gátskými nestvůrami Temného mága. Byla to ona, kdo nakreslil první a zatím stále nejlepší mapu Orcigardu. Takovou ženu jen tak něco nezlomí.

Teď držela Thornela za ruce a dívala se mu do tváře. „Jste mu *tolik* podobný,“ vyhrkla mimoděčně.

„Jo,“ zachrčel v rozpacích. „Tohle tady slyším často.“

„Promiňte,“ řekla. „Bylo to ode mne neomalené. Prý to víte sotva měsíc... o Thompsonovi... Tady v Barge znají Thompsona všichni. Tolik toho pro nás udělal... Raději

však přejdeme k praktickým záležitostem, ano? Nevím, co všechno vám Justýnka řekla o vaší budoucí činnosti v Thonnierice...“

„Neřekla mi nic...“

„To je celá ona, důležité věci si s oblibou nechává pro sebe, že ano?“ pousmála se Sylvia Viktorina. „Tak tedy, Thorneli, prý máte známé v thonnierických, řekněme, středních vrstvách. Samé cílevědomé mladé muže, jako jste vy sám. Seznámil jste se s nimi, když jste se vzdělával.“

Mimoděk začal mluvit spisovně: „Na večerních kurzech jsem se seznámil s kdekým, to ano. Se mnou tam docházela spousta kluků v mém věku. Většinou to byli synové z rodin obchodníků a nižších úředníků... Vysoké učení nabízelo večerní kurzy lacino, a tak jsem toho využil. Studoval jsem základy stavitelství, základy práva, nižší účetnictví... a tak.“

„Nemusíte se stydět za to, že jste si doplnil vzdělání, Thorneli. To vás naopak šlechtí. Ju mi prozradila, že jste se v minulém roce zabýval činnostmi, které by se daly nazvat *nákup a přeprava informací*. Je to tak?“

„Dalo by se to tak nazvat.“

„Máte předpoklady k tomu, abyste v Thonnierice položil základy špionážní sítě.“

„Cože?“

„Je dobré mít informace o všem důležitém, nemyslíte? Drby, zvěsti, klípky. Kdo co nakoupil, kdo co prodal. Kdo se s kým spolčil nebo rozkmořil. Jaké významné rodiny se spojily sňatkem či zneprátelily soubojem. Skandály a podivná úmrtí. Kdo vede v hospodě buřičské řeči. Kdo v hernách prohrává víc, než si může dovolit... Žádnou z těch informací není nezákonné získat a vlastnit, ale pokud si někdo udržuje celkový přehled, dokáže vyhmátnout to opravdu důležité. Může pak zabránit

kupříkladu pokusu o atentát. Nebo předejít pokusu o převrat. Rozumíme si, že ano.“

„Ale já...“ namítl Thornel, madam Sylvia ho však pokynem ruky umlčela.

„Já vím, že jste měl namířeno k elfům. Proto od vás nežádám stálou službu. Postačí mi, když strávíte v Thonnierice zimu. Tři měsíce, o víc vás neprosím. Položíte základy thonnierické špionážní sítě a vše pak někomu předáte. Možná mladému panu Coelinovi, možná někomu ze svých mladých ambiciózních přátel. Pak půjdete, kam vás srdce potáhne – a já vám nezůstanu dlužna. Můžeme se takhle dohodnout?“

„Můžeme,“ přikývl. „Jedna zima v Thonnierice mě nezabije.“

„Děkuji vám. Vlastně už jsme v Thonnierice jakousi špionážní síť měli. Thompson získal pár místních obyvatel, buď je podplatil, nebo si je zavázal jiným způsobem. Ti mu podávali zprávy o situaci. Jenže s Thompsonovým odchodem všechno skončilo. Ale staré kontakty by se možná daly obnovit. Dám vám Thompsonovy záznamy. Určitě z nich něco vyčtete.“

„Thompsonovy záznamy?“

„Ale jistě. Zůstala tady spousta jeho písemností. Thompson tehdy odešel narychlo, doprovázel muže zvaného Kočka Langtry. Už se sem nikdy nevrátil.“

„Za Thompsonovy poznámky vám budu nesmírně vděčný, madam,“ vykřikl Thornel.

„Vlastně je to soubor Thompsonových písemností za nějakých deset let,“ pokračovala Sylvia Viktorina. „Určitě tam bude víc než jen údaje o síti informátorů v Thonnierice.“

Pustila Thornelovy ruce, což byla pobídka, aby se pohnul dál. Ještě se však rychle zeptal: „Vy víte, kde se teď nachází, madam? Myslím Thompson?“

„Mám jen povšechné informace,“ řekla. „Ale znám muže, který Thompsona vyprovázel. Jmenuje se Šídlo Rufus. Jen si nejsem jistá, jestli je právě teď v Barge.“

„Šídlo Rufus? Dneska jsem ho potkal na ulici!“

Přikývla: „Hned ho nechám sehnat. Osobně ho požádám, aby vám vypověděl všechno, co ví.“

Nepatrně kývla hlavou, což bylo znamení pro personál. Thornela se kdosi ujal a postrčil ho na správné místo. Ani se nenadál, a seděl za stolem.

07

Uvědomil si, že ho posadili až na samotný konec dlouhého stolu. Nevadilo mu to. Vedle něj, po jeho levé ruce, zůstávala prázdná židle, zřejmě přichystaná pro Justýnu. Vedle Justýniny židle, blíž k čelu stolu, seděl človíček s liščím obličejem, nastrojený do černého obleku, jako by i on držel smutek za manžela madam Sylvie Viktoriny. Seděl tam mlčky, s nikým se nebavil, těkal očima. Občas se zaculil, jako by pomyslel na něco zábavného. Thornelovi byl od pohledu nesympatický.

Naproti Thornelovi, také na konec stolu, usadili Čeverise.

Kdysi dávno, během poslední války mezi Arkastii a vévodstvím Barro, získal Čeveris přezdívku Kluk, a ta mu zůstala. I teď ve čtyřiceti vypadal trochu jako kluk: hubený, ostříhaný nakrátko a s vyjukaným výrazem v širokém obličejí. V novém kabátci se cítil nesvůj. Z nervozity už vypil víno připravené pro přípitek. Služka mu právě dolévala do sklenice další.

Vedle Čeverise posadili Hewig, nejtlustší elfku z povodí Vicky, jak o sobě často prohlašovala. Ve skutečnosti nebyla zase tak tlustá, spíše jen boubelatá. U příležitosti slavnostní večeře jí zapletli světle plavé vlasy do copánků

a zapůjčili čistounkou halenu z vybělené jelenice pošitou korálky. Halena jí byla příliš těsná a zdůrazňovala všechny oblíny – a že jich měla Hewig požehnaně. Obouruč svírala příbor a rozhlížela se, odkud přinesou nějaké jídlo. Vypadala nespokojeně.

Ještě chvíli se čekalo, až se dostaví poslední opozdilci. Thornel si prohlížel salónek. Za velkými okny do vnitřního dvora se už setmelo, soumrak teď přicházel brzy. Místnost však byla dobře osvětlená jasně zářícími pterrskými krystaly, zasazenými do přenosných stojanů. Thornel ptácohavská věčná svítidla znal, tu a tam byla k vidění i v Thonnierice, dosud však neměl ponětí, že mohou být i takhle jasná.

U stěn stály malé stolky a na nich vázy s podzimní květenou. Na modřínovém obložení stěn viselo několik obrazů, které zjevně namaloval „božský“ Fariagi. Tento proslulý umělec byl před necelým stoletím z Thonnieriky vypuzen a většinu jeho obrazů pak Církev veřejně spálila na Trhovém náměstí. Zahořklý a zestárlý Fariagi se pak v Barge ve svém posledním tvůrčím období věnoval jen malbě krajin a portrétů. Ale i na jedno z panoramat krajiny s oblými kopci, jak si Thornel všiml, vpašoval siluetu polonahé elfky.

V čele stolu bylo připraveno bohatě zdobené křeslo, zatím prázdné, protože madam Sylvia Viktorina dosud stála u dveří a bavila se s nějakým elfsky vypadajícím týpkem. Blíže ke zdobenému křeslu seděli a živě debatovali vysocí hodnostáři vévodství, vesměs energičtí muži neurčitého věku s nepřehlédnutelným podílem elfské krve. Pro dnešní večer se nastrojili do hraničářsky vyhlížejících, avšak zjevně velmi nákladných obleků. Thornel měl na sobě něco podobného, kabátec zdobený našitými pásy černého sametu a jelenicové kalhoty, které si koupil v Novém Pohraničí a stálo ho to spoustu peněz. Oblek s ním však

prodělal několik dobrodružství, a i když si ho Thornel nechal vyčistit a pospravit, ztratil hodně z původní elegance. Teď si v něm Thornel připadal jako chudý příbuzný.

Pak si všiml, že na druhém konci stolu, nalevo i napravo od zdobeného křesla, sedí dvě pohledné dívky, obě v tmavomodrých šatech s černými doplňky. Thompson usoudil, že jsou to dcery madam Sylvie Viktoriny z prvního manželství. Jejich otcem byl proslulý čaroděj Rônard.

Mladší Sylviina dcera, ta napravo, připadala Thornelovi povědomá. Někoho mu připomínala.

Ještě si ani nestačil všechno prohlédnout, a už se dostavila Ju. Přišla celá v černém, ale ona tak chodila vždycky. Nechala se od Sylvie Viktoriny políbit na obě tváře a rychle se zasunula na své místo mezi Thornelem a človíčkem s liščí tváří.

Madam Sylvia Viktorina se usadila do zdobeného křesla. Zvedla příborový nožik a zacinkala jím o okraj sklenice. Všechn šum rázem utichl. Nenápadní sloužící, kteří se dosud hemžili sem a tam, se odklidili ke stěnám a splynuli s ostěním.

„Děkuji vám, že jste přišli, přátelé,“ řekla Sylvia Viktorina. „Jsem vám zavázána za pomoc a podporu... Je vám známo, že nás zaskočily převratné události. Můj manžel, císařský vyslanec Johan Glasser org Rigo, byl v Thonnierice během své oficiální návštěvy úkladně zavražděn. V Thonnierice pak proběhla ničující občanská válka. Byl zmařen pokus o nastolení teokracie, tedy vlády Církve. Pak se stalo to, v co jsme už ani nedoufali. Můj syn Daniel byl korunován arkastským králem... Dlouze jsem uvažovala, co bych měla podniknout teď. Čím bych měla svého syna podpořit, aby se jeho vláda nad Arkastíí stala neotřesitelnou. Dospěla jsem k tomuto rozhodnutí: neprodleně se vypravím do Raiggia a požádám o audienci u Císaře.“

Kolem stolu to zašumělo údivem. Tohle nikdo nepředpokládal.

Madam Sylvia Viktorina chvíli čekala, jestli někdo vznese námitky. Jako jediná se toho odvážila Hewig. Zvedla dvojhrotou vidličku, zašermovala s ní a zahlaholila: „Jen chci připomenout, jaká je situace. Thonnierika je vyrabovaná a z půlky spálená. A taky docela prořídla. Mrtvoly se odvážely na člunech tak daleko, jak to jen šlo, aby ve městě nevypukly nějaký nákazy. A teď máme na krku co? Teď máme na krku zimu. Vy člověci nejste tak chytrý jako my elfoňové, abyste zimu přespali. Potřebujete v zimě jíst. Taky potřebujete topit v těch svejch pitomejch krbech a sporácích, abyste neumrzli. Ale jídla teď v Thonnierice moc nemají. Ani dřevo na topení, pokud teda nechtějí pálit krovy svejch baráků. Ale oni nezoufají. Čekají, že se o ně postará jejich nověj král. A proč si to myslí? Protože jim to slíbil. Slyšela jsem to na tyhle své vlastní uši.“

Levačkou se zatahala za dlouhý špičatý boltec a pokračovala: „Danny jim řekl, že jeho máti, což jsi ty, Sylvo, má pod palcem ohromně bohatý vévodství Barro. A jeho máti nenechá Thonnieriku na holičkách... Ale ty tady teď říkáš, že odcestuješ až na daleký pobřeží? Neměla bys radši shánět zásoby pro Thonnieriku? Snadno se totiž může stát, že na jaře bude celá Thonnierika pomrzlá a pomřelá hlady a Danny už nebude mít komu kralovat.“

Sylvia Viktorina se na ni usmála: „Tohle všechno já vím, Hewig. I tak ti děkuji, žes to připomněla. Ale uvaž, prosím. Vy všichni to uvažte. V Thonnierice došlo k pokusu o převrat. Bojovalo se v ulicích. Obyvatelé byli zabíjeni ve svých domech. Polovina Vysokého učení lehla popelem. Došlo k zavraždění císařova vyslance i popravě thonnierického velekněze. My víme, co se stalo, jak se to stalo a proč se to stalo. Položte si však otázku. Dozví se skutečnou pravdu i Císař? Nebo se k němu donesou jen pokroucené

zvěsti? Nebo snad přímo lži...? To je důvod, proč si musím s Císařem promluvit. Vysvětlím mu situaci. Musím ho přesvědčit, že chaos, který v Thonnierice nastal, zvládneme vlastními silami. Protože pokud Císař nepotvrdí Daniela jakožto arkastského krále, nemáme nic.“

Rozhostilo se ticho. Hodnostáři usazení blíž k Sylvii Viktorině začali přikyvovat.

Sylvia Viktorina se zadívala až na konec dlouhého stolu, kde seděl Čeveris. „Už zítra odcestuji do Raiggia,“ řekla. „Doprovodí mě Čeveris.“

Čeveris, pohrávající si se sklenkou zpola naplněnou vínem, sebou škulbl. Hlasitě vyhrkl: „Já?“

„Ty, Čeverisi,“ přikývla. „Jsi přímý svědek událostí. Byl jsi u toho, když zavraždili mého manžela. Císař tě bude chtít vyslechnout.“

„Jistě, madam,“ přikývl Čeveris. V obličejí zbledl, ruce se mu roztřáslly. „Jak si přejete.“

Sylvia Viktorina se obrátila k jednomu z elfsky vyhlížejících mužů. Oslovila ho jménem, které Thornel přeslechl.

„Odcestujete do Selkidy,“ řekla. „Pořídíte soupis prostředků, které budeme moci poskytnout Thonnierice. V první řadě potraviny. Potom nástroje, oblečení, příkrývky a tak dále.“

„Je mi to jasné, madam,“ přikývl hodnostář. „Pokud zjistím opravdu velké přebytky, mám je začít odesílat do Thonnieriky hned?“

„Ne,“ zavrtěla Sylvia Viktorina hlavou. „Doufám, že mě císař Erhard přijme bez otálení. Koneckonců jsem mu již byla představena a on mě tehdy osobně ujistil o svém přátelství. Cesta do Raiggia mi zabere dva týdny. Další dva týdny strávím na místě a dva týdny pak pocestuji nazpět. Teď máme polovinu října, takže bych se měla vrátit ještě v letošním roce. Teprve potom, až na můj pokyn, začneme s odesíláním zásob.“

Hodnostáři opět přikývli. Thornel si povšiml, že chlapíček sedící vedle Ju, ten s liščí tváří, se pousmál a pokusil se úsměv zakrýt dlaní.

„Teď, milí přátelé,“ řekla madam Sylvia, „se pustíme do večere. Nejprve si však připijme na lepší časy a na překonání obtíží.“

Povstala, pozvedla sklenku s vínem a s ní se vztyčili i všichni ostatní. Naznačili přituknutí, někteří skutečně cinkli sklenkou o sklenku a usrkli. Zatímco si sedali, služebnictvo se odlepilo od ostění. Před Thornelem přistál talíř s lákavě vonící pečínkou obloženou vařenou i syrovou zeleninou. Porce nebyla přehnaně velká, což Thornela nepřekvapilo. Očekával hraničářskou střídmost, a nespletl se.

Pustil se do jídla. Přece jen si však všiml, že chlapíček s liščí tváří dloubl loktem do Justýny. Něco jí pošeptal a Ju vyprskla smíchy. Chvilí kuckala a bojovala se soustem, které už měla v puse. Když polkla, naklonila se k Thornelovi a zašeptala mu do ucha: „Nebudeme krmit Thonnieriku, dokud nebudeme vědět, že je opravdu naše... Chápeš? Dokud Dannyho nepotvrdí Císař, nedostane Arkastie ani nudli.“

Thornelovi to nepřipadalo nijak směšné. Koneckonců se v Thonnierice narodil a prožil v ní celý život.

„Hm,“ řekl, „co je to za týpka, kterej sedí vedle tebe?“

„Ty to nevíš? To je přece můj tatka.“

„Cože? Ten nekromant?“

„Nekromantování už nedělá. Zakázali mu to. Ale dělá tady doktora. Dost dobrýho doktora. Jsou za ním vidět výsledky.“

„Cože? Říkalas, že pocházíš z chudý rodiny.“

„Jo, to je pravda.“

„Vždyť máte dům na hlavní ulici! Dost blízko u paláce!“

„Hele, to není náš barák. Půjčili nám ho, ale nikdo nám nezaručil, že nás pozejtří nevystěhujou.“

„Aha...“

V tu chvíli se k nim přes stůl naklonil Čeveris. „Děčka,“ zachrčel. „Postaráte se v Thonnierice o moji holku?“

„Ale jistě, Čeverisi,“ usmála se Ju. „Kde bydlí a jak se jmenuje?“

„Čeveris myslí slečnu Marjorii Detvinovou, moji sou-
sedku,“ vysvětlil jí Thornel. „Utíkali jsme přes její dům.
Vzpomínáš, která to je. Taková vysoká. Je jí asi čtyřicet.
Kamarádila se s mojí maminkou.“

„Jo tahle... Spolehni se, Čeverisi. Budeme střežit její
neposkvrněnost jako svou vlastní.“

„No... o tohle vlastně jde. O tu neposkvrněnost. Už není
co střežit... Slíbil jsem jí, že se s ní ožením, hned jak se
vrátím do Thonnieriky. Teď budu muset až do Raiggia...
Ona je ze starý školy a tyhle věci si hrozně bere k srdci...“

Ju se ho pokusila utěšit: „Neboj, Čeverisi. Za dva měsíce
budeš zpátky u ní. Všechno jí vynahradíš.“

„To tak rychle nepůjde,“ zavrtěl hlavou Čeveris. „Ani
náhodou to nepůjde tak rychle.“

08

Večeře pokračovala, avšak střídmě, uměřeně a hraničář-
sky, jak bylo v Barge zvykem. Hosté se mezi sebou živě
bavili a jediná, kdo se opravdu věnovala jídlu, byla Hewig.
Thornel ji chvíli pozoroval, jak způsobně odkrajuje sousta
a dvouzubou vidličkou si je po malých kouscích vkládá do
úst. Sloužící měli zřejmě své instrukce a nenápadně jí na
talíř doplňovali jídlo.

V jednu chvíli přinesla chůva jakési dítě zabalené do
povijanu. Podle barev to byl pravděpodobně chlapec.
Vložila dítě Sylvii Viktorině do náruče a ta je chvíli cho-
vala. Hodnostáři se pozvedli ze židlí, naklonili se blíž
a vydávali obdivné zvuky. Thornel se v dětech nijak zvlášť

nevyznal, ale tohle bylo opravdu malé. Mohly mu být tak tři nebo čtyři měsíce.

„Co je to za dítě?“ zeptal se tiše Justýny.

„Ty to nevíš?“ podivila se. „To je přece malej Johánek.“

„Cože? Chceš snad říct, že madam Sylvia je jeho matka?“

„Madam Sylvia a pan Johan byli manželé. To přece víš. Brali se narychlo, Sylva už byla v sedmém měsíci.“

„Já jsem si myslel, že takhle starý ženský už nemůžou mít děti,“ vyhrkl Thornel.

„A kdes to slyšel?“

„No v tý knížce, kterou jsi mi přinesla...“

„Madam Sylvia není zase tak stará. Je jí čtyřicet tři, pokud jsem teda dobře počítala. To není na dítě zase tak pozdě.“

„Aha...“

„Oni se narozením Johánka nijak nahlas nechlubili. Je to totiž ošemetná záležitost.“

„Ošemetná?“

„Malej Johánek je v tuhle chvíli jedinej mužskej potomek pana Johana Glassera org Rigo. Jeho hlavní dědic, chápeš? Což udělá čáru přes rozpočet všem příbuznejm, který by si chtěli rozdělit majetek rodu Rigo.“

„Aha...“

„Proč myslíš, že se madam Sylvia Viktorina hrne do Raiggia? Chce nechat potvrdit Dannyho jako krále, to jo, ale především chce legitimizovat malýho Johánka.“

„Co to říkáš?“ vyhrkl Thornel.

„Madam Sylvia to má pojištěný na všech stranách, nemyslíš?“ zašeptala Ju. „To není špatný na holku, která začínala jako lovkyně skřeticích skalpů.“

Thornela napadlo, že madam Sylvia o Arkastii vlastně ani nestojí. To, že se Danny stal arkastským králem, je pro ni možná jen komplikace.

„Vidíš ty dvě holky po stranách madam Sylvie?“ šeptala mu do ucha Ju. „Neciv na ně, není to zdvořilý. To jsou, pokud ti to ještě nedošlo, Sylviiny dcery. Začínají to bejt holky na vdávání, ale ty si s nima nic nezačínej. Ta starší, Katja, je pravděpodobně Rônardova, ale jeden nikdy neví. Ta mladší, říkají jí Frýda-Střída, je tvoje ségra.“

„Cože?“

„Je to další Thompsonovo kukaččí mládě. Nevšiml sis, jak je podobná Zirri a Coelinovi?“

„Uch!“ vyhrkl. „Proto mi připadala povědomá... Kolik jich vůbec ještě je, těch kukaččích mláďat?“

„Já myslím, že tohle už jsou všechny. Nemůžu za to, že o sebe teď pořád zakopáváte... Hele, madam Sylvia ti něco chce.“

Thornel se zadíval do čela stolu. Sylvia Viktorina, která už vrátila děcko chůvě, se na něj usmála a ukázala ke dveřím. O zárubně se tam opíral Šídlo Rufus. Pak naznačila, že Thornela propouští z večeře.

Thornel vstal a zlehka se Sylvii Viktorině uklonil.

„Jdu s tebou,“ hlesla Ju a připojila se k němu.

09

Šídlo Rufus se rozvalil v křesle, Ju si sedla na područku a Thornel zůstal stát.

„Co tady máte k pití?“ zeptal se Šídlo. „Mluvení na sucho mi dělá potíže.“

„Tady žádnej chlast nenajdeš, Šídlo,“ řekla Ju. „Thornel je kluk ve vývinu. Alkohol by mohl narušit jeho duševní i tělesnej rozvoj.“

Šídlo se jejímú fórkú chraptivě zasmál

„Až tady skončíme, seženu ti nějaký pitivo,“ nabídla mu. Jak tak seděla na područce křesla, měla se k Šídlu stejně důvěrně jako odpoledne k Thornelovi.

„Tak jo,“ řekl Šídlo. „Co chcete vědět?“

„Asi bude nejlepší, když začnu mluvit já,“ řekla Ju. „Šídlo mě občas doplní. On tam byl. Viděl to.“

„Jo,“ přikývl Šídlo. „Byl jsem tam, když šel Thompson dovnitř.“

„Začneme popořadě,“ řekla Ju. „Především je tady historika o Alexi Damianovi a Dorýně Vlnce. Znáš ji, Thorneli? Je to nejznámější alexdamianovská povídačka.“

„Jo, tuhle znám.“

„Mohl bys ji převyprávět? Vlastními slovy a pokud možno stručně? To jen abysme věděli, že jsi v obraze.“

„No,“ začal Thornel, „je to jedno z těch dobrodružství mladýho Alexe Damiana, který prožil v Pohraničí. Bylo to takhle, ptákovlanci unesli elfskou šamanku Doreenu Vlnku.“

„Dorýnu,“ přerušila ho Ju. „Ve skutečnosti se jmenuje Dorýna.“

„Ona je skutečná?“

„Jo. Skutečná.“

„Dobře. Tak Dorýna. Ptákovlanci ji odvěkli na Hráz, aby ji obětovali těm svejm bohům. Alex Damian a jeho družina únosce pronásledovali. Chtěli Doreenu Vlnku zachránit.“

„Kontrolní otázka. Co je to Hráz?“

„Je to uměle navršený pohoří, který se nachází uprostřed Orcigardu. Na vrcholcích Hráze prej pořád žijou ptákovlanci.“

„Žádný prej,“ ozval se Šídlo. „Jsou tam furt. To je jistý.“

„Co víš o tunelech v Hrázi, Thorneli?“ zeptala se Ju.

„No, uvnitř Hráze jsou tunely. Ptákovlanci do nich zavlekli Dorýnu Vlnku. Alexi Damianovi se dovnitř nechtělo. Jednak by se tam jistojistě ztratil a za druhý měl urgentní práci. Chtěl totiž vytáhnout na Raiggio, porazit nepřátele a stát se Císařem. A to taky udělal. Nemohl

ztrácet čas zachraňováním nějaký elfiny. Ale ani ji nemohl nechat napospas ptákohlavcům, na to byl moc kladnej hrdina. Takže udělali kouzlo. Čaroděj Orichalkian zmrazil v tunelech čas. Dorýna Vlnka tam zůstala zamrzlá v čase jako... jako vosa v jantaru... což je formulace z knížky. Vosa zalitá v jantaru. Tím celou tu záležitost odložili na jindy. Mohli se pak kdykoliv vrátit, rozmrazit čas, dosáhnout únosce a Dorýnu Vlnku zachránit. Ale jak se píše v těch příbězích, zatím se tam nikdo nevrátil. Ani Alex Damian, ani nikdo jinej. Dorýna Vlnka tam zůstává zamrzlá v čase a čeká na vysvobození.“

„No,“ řekla Ju, „někdo se tam vrátil. Thompson... Co nám k tomu řekneš, Šídlo?“

„Byla to velká vejprava,“ zachraptěl Šídlo Rufus. „Vlastně dvě vejpravy. My jsme šli s Thompsonem z Likaria, a když jsme dorazili na místo, už tam byl Rolf a s ním nějaký goblini. Taky nějaký půlorkové. Už měli odkrytej vchod do tunelů. Museli odházet spoustu hlíny, protože z Hráze se sesouvají laviny a jedna taková vchod zavalila. No ale už to měli odkrytý. Byl tam takovej portál, dva velký pilíře po stranách a nahoře překlad. Thompson šel dovnitř hned druhý den. S ním tam šel starej Ori a pak ještě nějaká holka. Už si nepamatuju, jak se jmenovala... Měli v plánu rozmrazovat chodby úsek po úseku a čistit je od ptákohlavců i od pastí. Za pár dní měli bejt venku i s tou zachráněnou elfinou. No, nestalo se to. Čekali jsme před portálem tři tejdny, ale nedělo se nic. Pak už bylo jasný, že se něco zvrtno. Takže jsme se rozešli. Jedna parta do Likaria a druhá do Hengerone.“

„Co bylo dál?“ vyhrkl Thornel.

„Dál už nic. Pokud vím, Thompson pořád ještě trčí vevnitř. V těch tunelech.“

„Jak je to dlouho, co tam šel?“

„Pár let. Mohl bych to zkusit spočítat, ale plete se mi to.“

„Znamená to, že je Thompson mrtvej?“

„Né, to si nemyslím. Pro nás je to pár let, ale pro Thompsona nejspíš jeden nebo dva dny. Starej Ori nám tenkrát říkal, že se může stát i tohle... No, já jsem tomu moc nerozuměl...“

„Takže Thompson je pořád naživu?“ ujistil se Thornel.

„Je to možný. Ale třeba se na ně sesypali ptákořlavci a zabili je.“

„Aha...“

„Řekl jsem, co jsem věděl. Teď je načase splasit mi nějaký pitivo.“

„Jdeme na to, Šídlo,“ řekla Ju. Zvedla se z područky. V chabém osvětlení zahlédla odloženou knihu *Růžové chvílky* ledabyle zakrytou šátkem. Shrábla ji: „Tohle si vezmu.“

„Ještě jsem to nedočel,“ vyjekl Thornel.

„Musím to vrátit tařkovi. Je to jeho oblíbený čtení a byl by moc smutnej, kdyby to nenašel na svém místě.“

„Tak mi to tady nech alespoň do rána!“

„Dneska už žádný ponocování nebude. Koukej se vyspat, Thorneli. Vyrážíme brzy ráno.“

„Vyrážíme? Kam vyrážíme?“

„Přeci do Thonnieriky. Času je málo a my si nemůžeme potíže zmrazit a odložit na potom. Tak pojď, Šídlo. Jdeme shánět tvoji meducínu.“

Vyšli ze dveří a Thornel za nimi ještě vykoukl. Viděl, jak jdou nasvícenou chodbou zavěšeni do sebe. Cítil žárlivost. Cítil smutek. Zmatek.

Než zabočili za roh, zaslechl Ju, jak říká: „Ještě za stríz-liva mě odvedeš domů, jo? Na ulici je tma a já jsem jen malá holčička, fňuk.“

Byl unavený a chtělo se mu spát. Takže se svlékl a skočil do postele.

Probudili ho ještě před svítáním.

10

Drobně mžilo, vlastně se ještě úplně nerozednilo. Na rozlehlém nádvoří se chystaly k odchodu hned dvě výpravy. Jedna menší, ta Thornelova. Druhá větší, vedená samotnou Sylvii Viktorinou. Mezkové frkali, koně ržáli a podupávali, utahované řemení vrzalo. Muži, kteří sedlali koně a nakládali mezky, se mezi sebou dohadovali krátkými úsečnými větami.

Thornel se zastavil na okraji mumraje. Vzápětí ho popadl za rameno Čeveris: „Tady seš. Pojď se mnou.“

Zanořili se do změti soudků, vaků, dlouhých mezčích uší a zvířecích pachů.

„Slíbil jsi, že se postaráš o moji holku, Thorneli,“ drmolil v chůzi Čeveris. „Slíbil jsi mi to... kurva, do čeho jsem se to zase namočil? Když se mě budou chtít zbavit, tak se mě prostě zbaví... Je mi to jedno, kurva, je mi jedno, co bude se mnou, ale moje holka si nesmí myslet, že jsem se na ni vykašlal. Dohlídneš na ni? Slibuješ?“

„Jo, slibuju,“ zahučel Thornel.

U zadního vchodu do vévodského paláce stála madam Sylvia Viktorina, oblečená do krátkého přepásaného kabátku s kapucí a rozstřižené vlněné sukně uzpůsobené pro obkročmou jízdu v sedle. Obklopovali ji osobní strážci. Thornel si všiml goblina v brigantině, zástěrce z vylínalé psí kůže a příliš velkých elfských mucklutinách. Jestli někdy někdo vypadal opravdu drsně, tak to byl tenhle precek s velkou hlavou a drobnými spodními špičáky, vykučujícími z bezkrevných rtů.

Thornel se Sylvii Viktorině uklonil a ona na oplátku přikývla. „Děkuji, že jste přišel, Thorneli,“ řekla, jako by měl na vybranou.

Kývla prstem. Odkudsi se vymátožila Ju, také připravená

na cestu. Přišla s ní i Hewig, už zase převlečená do staré jelenicové haleny zdobené sežmoulaným třepením. S nimi se dostavili Torse a Bailen, dva vojáci, kteří přišli s Čeverisovým oddílem do Barge a teď se zase vrátí do Thonnieriky.

Torse a Bailen byli čtyřicátníci bez rodin, jejichž životy pohltila vojenská služba. Stáli tady prostovlasí, železné kloboukovité přilby si zavěsili na řemení. Bailen měl světlé či snad šedivé vlasy ostříhané nakratičko, kdežto Torse si na hlavě pěstoval hotové vrabčí hnízdo rozčuchaných pačesů. Ve svých přepásaných kožených kabátcích vypadali nezdolně. Každému visel na opasku krátký meč, pouzdro se šipkami a napínací hák. Samostříly si zavěsili za řemeny na záda.

„Čeveris mě doprovází do Raiggia, jak jistě víte,“ řekla madam Sylvia. „Thorneli, tímto vás oficiálně jmenuji velitelem oddílu. Odvedete skupinu zpátky do Thonnieriky.“

Vytřeštil oči: „Cože? Já, a velitel? Je mi teprve sedmáct...“

„Nemějte strach, Thorneli. Budete mít při ruce Hewig. Ta na vás dohlédne.“

Korpulentní elfka zazívala, div si nevyvrátila sanici. „Pokud neusnu v chůzi,“ zahuhlala. „Letos na mě jde spání nějak dřív.“

„Tady vám svěřím peněžní prostředky na cestu a průvodní dokumenty,“ řekla Sylvia Viktorina a podala Thornelovi malou brašnu na širokém popruhu. „Budete z toho platit ubytování i jídlo pro členy vaší skupiny. Jsou to dostačující prostředky, ale zacházejte s nimi obezřetně.“

„Jistě,“ zahučel a převzal brašnu. Na to, jak byla malá, měla docela váhu.

Sylvia Viktorina se obrátila k Čeverisovi: „Děkuji, že jste mi doporučil dva spolehlivé muže, setníku.“

Podívala se na vojáky: „Bailen a Torse, že?“